

## คำวินิจฉัยชี้ขาดความผิดวินัยทางงบประมาณและการคลัง ของคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดิน

ที่ วค ๑๖/๒๕๕๗ วันที่ ๒ เดือน กันยายน พุทธศักราช ๒๕๕๗

ตำแหน่ง และหน่วยงานที่สังกัดของคู่กรณีในขณะกระทำความผิด

คู่กรณีที่ ๑ ผู้อำนวยการภาค สังกัด การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย  
คู่กรณีที่ ๒ พนักงานการตลาด ๖ สังกัด การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย

เรื่อง การเบิกจ่ายเงินค่าใช้จ่ายจัดงานสงกรานต์ประจำปี ๒๕๕๔ ไม่ถูกต้องตามระเบียบ

คณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินได้รับเรื่องความผิดวินัยทางงบประมาณและการคลังซึ่งคณะกรรมการวินัยทางงบประมาณและการคลังได้พิจารณาและมีมติแล้ว เพื่อพิจารณาวินิจฉัยชี้ขาดตามอำนาจหน้าที่ โดยพิจารณาจากข้อเท็จจริงจากสำนวน บันทึกสรุปสำนวนของเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบสำนวน และรายงานการพิจารณาความผิดวินัยทางงบประมาณและการคลังของคณะกรรมการวินัยทางงบประมาณและการคลังแล้ว ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า

ในปีงบประมาณ ๒๕๕๔ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) ได้ขอรับเงินสนับสนุนค่าใช้จ่ายในการจัดงานสงกรานต์ประจำปี ๒๕๕๔ จำนวน ๕๐๐,๐๐๐ บาท โดยตัดจ่ายจากงบโครงการ “เย็นทั่วหล้า มหาสงกรานต์” ปี ๒๕๕๔ คู่กรณีที่ ๑ ตำแหน่งผู้อำนวยการภาค สังกัดการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) ได้ขอยืมเงินสำรองเพื่อใช้ในการจัดงานสงกรานต์ประจำปี ๒๕๕๔ ระหว่างวันที่ ๑๒-๑๕ เมษายน ๒๕๕๔ จำนวน ๒๐๐,๐๐๐ บาท ตามสัญญาการยืมเงินสำรอง ลงวันที่ ๖ เมษายน ๒๕๕๔ และในฐานะผู้มีอำนาจอนุมัติเงินยืมสำรอง คู่กรณีที่ ๑ ได้ลงนามอนุมัติเงินยืมสำรองในวันเดียวกัน ต่อมาวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๕๔ คู่กรณีที่ ๒ ตำแหน่ง พนักงานการตลาด ๖ ได้ขออนุมัติค่าใช้จ่ายในการสนับสนุนการจัดงานสงกรานต์ประจำปี ๒๕๕๔ โดยประมาณการค่าใช้จ่ายรวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑๒๗,๐๐๐ บาท โดยมีรายละเอียด ดังนี้

๑. ค่าสนับสนุนการจัดพิธีสงฆ์พระธาตุประจำวันเกิด ๗ แห่ง เป็นเงิน ๗๐,๐๐๐ บาท
๒. ค่าการแสดงดนตรีพื้นเมือง พร้อมนักแสดงสาวงามแต่งกายชุดพื้นเมืองผูกข้อมือให้กับนักท่องเที่ยว เป็นเงิน ๑๖,๐๐๐ บาท
๓. ค่าจ้างจัดทำพานบายศรี ขนาด ๙ ชั้น พร้อมตกแต่งสถานที่ เป็นเงิน ๓๒,๐๐๐ บาท
๔. ค่าจ้างเหมาผู้เชิวงาญทอถิ่นบรรยาย เป็นเงิน ๙,๐๐๐ บาท

หลังจากการจัดงานตามโครงการฯ เสร็จสิ้นลง คู่กรณีที่ ๑ ได้ส่งใบสำคัญคู่จ่ายพร้อมใบเสร็จรับเงินและเอกสารหลักฐานการจ่ายเงินเพื่อหักล้างเงินยืมสำรอง จำนวน ๑๒๗,๐๐๐ บาท และได้คืนเงินเหลือจ่าย จำนวน ๗๓,๐๐๐ บาท ให้แก่การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยเมื่อวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๕๔ โดยเป็นการส่งใช้เงินคืนหลังจากวันสิ้นสุดการดำเนินงาน เป็นเวลา ๑๐๐ วัน

การเบิกจ่ายค่าสนับสนุนการจัดพิธีสงฆ์พระธาตุประจำวันเกิด ได้มีการจ่ายเงินให้วัดละ ๑๐,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงิน ๗๐,๐๐๐ บาท แต่ปรากฏว่าวัด ป. และวัด ท. ไม่ได้รับเงินสนับสนุนดังกล่าว วัด พ. ได้รับเงินสนับสนุนเพียง ๕,๐๐๐ บาท สำหรับการเบิกจ่ายค่าจ้างเหมาผู้เชิวงาญทอถิ่นให้เป็นวิทยากร

ผู้บรรยายและให้ข้อมูล ทั้ง ๗ แห่งนั้น ได้มีการเบิกจ่ายค่าจ้างเหมารวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๙,๐๐๐ บาท แต่ปรากฏว่ามีวิทยากร จำนวน ๒ คน ไม่ได้รับเงินค่าบรรยาย รวมเป็นเงิน ๑,๕๐๐ บาท โดยการจ่ายเงินให้แก่วิทยากร และวัดดังกล่าวคู่กรณีที่ ๒ เป็นผู้นำเงินไปจ่าย แต่ในใบสำคัญรับเงินนาง ณ. ตำแหน่ง ผู้ช่วยผู้อำนวยการการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย เป็นผู้ลงลายมือชื่อในฐานะผู้จ่ายเงิน

**คณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดิน** ได้พิจารณาข้อเท็จจริงตามพยานหลักฐานที่ปรากฏในสำนวนประกอบข้อกฎหมายแล้วเห็นว่า มีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยว่า

คู่กรณีที่ ๑ เป็นผู้บังคับบัญชาหรือเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจหน้าที่อนุมัติเกี่ยวกับเงินยืม อนุมัติให้ยืมเงินหรือจ่ายเงินยืมโดยไม่ถูกต้องตามกฎหมายหรือระเบียบที่ใช้บังคับกับหน่วยรับตรวจ และเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่รัฐ หรือไม่

พิจารณาแล้วเห็นว่า คู่กรณีที่ ๑ ดำรงตำแหน่ง ผู้อำนวยการภาค สังกัดการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย และตามระเบียบการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยว่าด้วยเงินยืมทตรง พ.ศ. ๒๕๔๙ ข้อ ๗ (๒) ได้กำหนดให้การอนุมัติเงินยืมทตรงอยู่ในอำนาจและดุลยพินิจของผู้ว่าการสำนักงานสาขา สำหรับสำนักงานสาขา จึงถือได้ว่าคู่กรณีที่ ๑ เป็น “ผู้บังคับบัญชา” ตามคำนิยามที่กำหนดไว้ในระเบียบคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินว่าด้วยวินัยทางงบประมาณและการคลัง พ.ศ. ๒๕๔๔ ข้อ ๓ และเป็นผู้มีอำนาจหน้าที่อนุมัติเงินยืมตามระเบียบคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินว่าด้วยวินัยทางงบประมาณและการคลัง พ.ศ. ๒๕๔๔ ข้อ ๓๕ แล้ว

มีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยต่อไปว่า คู่กรณีที่ ๑ อนุมัติให้ยืมเงินหรือจ่ายเงินยืมโดยไม่ถูกต้องตามกฎหมายหรือระเบียบที่ใช้บังคับกับหน่วยรับตรวจ และเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่รัฐ หรือไม่

พิจารณาแล้วเห็นว่า ตามระเบียบการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยว่าด้วยเงินยืมทตรง พ.ศ. ๒๕๔๙ ข้อ ๗ (๒) กำหนดว่า การอนุมัติเงินยืมทตรงให้อยู่ในอำนาจและดุลยพินิจของผู้ว่าการสำนักงานสาขา สำหรับสำนักงานสาขา และการอนุมัติเงินยืมทตรงต้องไม่เกินวงเงินประมาณการค่าใช้จ่ายที่ได้รับอนุมัติไว้แล้ว จากข้อเท็จจริงปรากฏว่า ในปีงบประมาณ ๒๕๔๙ ขณะที่คู่กรณีที่ ๑ ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการภาค สังกัดการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ได้ขออนุมัติงบประมาณจากกองส่งเสริมกิจกรรม (กสก.) และขออนุมัติฉัฉะหว่างรายการได้ ซึ่งผู้ว่าการการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยได้อนุมัติเงินสนับสนุนการจัดงานดังกล่าว จำนวน ๕๐๐,๐๐๐ บาท โดยตัดจ่ายจากงบโครงการ “เย็นทั่วหล้ามหาสงกรานต์” ปี ๒๕๔๙ ต่อมาเมื่อวันที่ ๖ เมษายน ๒๕๔๙ คู่กรณีที่ ๑ ได้ทำสัญญาการยืมเงินทตรงเพื่อใช้จ่ายในการสนับสนุนการจัดงานสงกรานต์ ระหว่างวันที่ ๑๒ - ๑๕ เมษายน ๒๕๔๙ จำนวน ๒๐๐,๐๐๐ บาท ซึ่งคู่กรณีที่ ๑ ในฐานะผู้มีอำนาจอนุมัติ ได้อนุมัติให้ยืมเงินทตรงในวันเดียวกัน และคู่กรณีที่ ๑ ได้รับเงินตามสัญญาการยืมเงินทตรงเมื่อวันที่ ๗ เมษายน ๒๕๔๙ ต่อมาเมื่อวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๔๙ คู่กรณีที่ ๒ ได้ขออนุมัติค่าใช้จ่ายในการจัดงานสงกรานต์ ประจำปี ๒๕๔๙ ระหว่างวันที่ ๑๒ - ๑๕ เมษายน ๒๕๔๙ ค่าใช้จ่ายรวมเป็นเงิน ๑๒๗,๐๐๐ บาท โดยคู่กรณีที่ ๑ ในฐานะผู้อำนวยการภาค ได้อนุมัติค่าใช้จ่ายดังกล่าวในวันเดียวกัน

การที่คู่กรณีที่ ๑ ได้ทำสัญญาการยืมเงินทตรงเพื่อใช้จ่ายในการสนับสนุนการจัดงานสงกรานต์ ประจำปี ๒๕๔๙ ระหว่างวันที่ ๑๒ - ๑๕ เมษายน ๒๕๔๙ จำนวน ๒๐๐,๐๐๐ บาท และได้อนุมัติสัญญาการยืมเงินดังกล่าวเมื่อวันที่ ๖ เมษายน ๒๕๔๙ นั้น เป็นการอนุมัติให้ยืมเงินทตรงก่อนที่จะมีการอนุมัติวงเงินประมาณการค่าใช้จ่าย ซึ่งคู่กรณีที่ ๑ ได้อนุมัติวงเงินประมาณการค่าใช้จ่ายในการจัดงานสงกรานต์ฯ จำนวน ๑๒๗,๐๐๐ บาท เมื่อวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๔๙ ตามที่คู่กรณีที่ ๒ เสนอ ประกอบกับการไต่สวนคู่กรณีที่ ๑

ก็ได้ให้ถ้อยคำซึ่งแสดงให้เห็นว่า ทราบดีว่าการอนุมัติเงินยืมต้องมีประมาณการค่าใช้จ่ายเพื่อมิให้ยืมเงินเกินกว่าประมาณการ ส่วนการที่คู่กรณีฯ ๑ อ้างว่าได้รับการอนุมัติจากผู้ว่าการการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยเมื่อวันที่ ๙ มีนาคม ๒๕๔๙ นั้น เห็นว่า ไม่อาจรับฟังได้เนื่องจากการอนุมัติดังกล่าวเป็นการอนุมัติในหลักการให้การสนับสนุนมิใช่การอนุมัติวงเงินประมาณการค่าใช้จ่ายในการจัดงาน ดังนั้น การกระทำของคู่กรณีฯ ๑ จึงเป็นการฝ่าฝืนระเบียบการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยว่าด้วยเงินยืมทตรง พ.ศ. ๒๕๔๙ ข้อ ๗ วรรคสอง ที่กำหนดว่าการอนุมัติเงินยืมทตรงต้องไม่เกินวงเงินงบประมาณค่าใช้จ่ายที่ได้รับอนุมัติไว้แล้ว และการกระทำของคู่กรณีฯ ๑ ที่ได้อนุมัติเงินยืมทตรงสูงกว่าประมาณการค่าใช้จ่ายที่ได้รับอนุมัติ ทำให้จำนวนเงินที่ได้รับอนุมัติตามสัญญาการยืมเงินทตรงมากกว่าประมาณการค่าใช้จ่าย เป็นเงิน ๗๓,๐๐๐ บาท แม้หลังจากการจัดงานตามโครงการฯ เสร็จสิ้นลง คู่กรณีฯ ๑ ได้ส่งใบสำคัญคู่จ่ายพร้อมใบเสร็จรับเงินและเอกสารหลักฐานการจ่ายเงินเพื่อหักล้างเงินยืมทตรง จำนวน ๑๒๗,๐๐๐ บาท และได้คืนเงินที่เหลือจ่าย จำนวน ๗๓,๐๐๐ บาท ให้แก่การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยเมื่อวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๔๙ แล้วก็ตาม แต่ก็เป็นการใช้เงินคืนเมื่อระยะเวลาล่วงเลยมา ๑๐๐ วัน นับจากวันสิ้นสุดการดำเนินงาน ซึ่งไม่เป็นไปตามระเบียบการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยว่าด้วยเงินยืมทตรง พ.ศ. ๒๕๔๙ ข้อ ๑๒ วรรคสอง ที่กำหนดจัดทำใบนำส่งเงินเพื่อหักล้างเงินยืมทตรงภายใน ๗ วัน นับแต่วันสิ้นสุดการดำเนินงาน การอนุมัติเงินยืมก่อนมีประมาณการค่าใช้จ่ายดังกล่าวจึงเป็นเหตุให้เงินออกไปจากการครอบครองของรัฐโดยไม่มีเหตุอันควรและเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่รัฐเป็นเงิน ๗๓,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยที่อาจได้รับหากไม่มีการยืมเกินประมาณการหรือได้มีการส่งคืนตามกำหนด การกระทำของคู่กรณีฯ ๑ จึงเป็นความผิดตามระเบียบคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินว่าด้วยวินัยทางงบประมาณและการคลัง พ.ศ. ๒๕๔๔ ข้อ ๓๕ ต้องรับโทษปรับทางปกครองชั้นที่ ๓

สำหรับกรณีที่มีการส่งใช้เงินยืม จำนวน ๒๐๐,๐๐๐ บาท ล่าช้าแล้วคู่กรณีฯ ๑ ละเลยไม่เร่งรัดหรือติดตามทวงคืนเงินยืม ภายในระยะเวลาที่กฎหมายหรือระเบียบที่ใช้บังคับกับหน่วยรับตรวจกำหนดนั้น

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ตามระเบียบการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยว่าด้วยเงินยืมทตรง พ.ศ. ๒๕๔๙ กำหนดว่ากรณี ผู้ยืมไม่ดำเนินการหักล้างเงินยืมทตรงหรือไม่นำส่งเงินเหลือจ่ายตามระเบียบฯ ข้อ ๑๒ ให้กองบัญชีดำเนินการหักเงินเดือนเพื่อชดใช้เงินยืมทตรงที่ค้างชำระทั้งหมดภายในหนึ่งปี แต่กรณีสำนักงานสาขาในประเทศ ได้มีคำสั่ง ททท. ที่ ๑๓๔/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๔๘ ได้กำหนดให้ผู้ช่วยผู้อำนวยการสำนักงานด้านบริการการตลาด มีภาระหน้าที่รับผิดชอบการบริหารทั่วไปของสำนักงาน และงานด้านบัญชีการเงินการจัดทำรายงานที่เกี่ยวข้อง ดังนั้น จึงเห็นว่า เจ้าหน้าที่ผู้มีหน้าที่เร่งรัดหรือติดตามทวงถามคืนเงินยืม ในกรณีที่เป็นสำนักงานสาขา ได้แก่ ผู้ช่วยผู้อำนวยการสำนักงานด้านบริการการตลาด เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่าคู่กรณีฯ ๑ มิได้ดำรงตำแหน่งดังกล่าว คู่กรณีฯ ๑ จึงมิใช่เจ้าหน้าที่ผู้มีหน้าที่เร่งรัดหรือติดตามทวงคืนเงินยืมตามระเบียบคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินว่าด้วยวินัยทางงบประมาณและการคลัง พ.ศ. ๒๕๔๔ ข้อ ๓๖ การกระทำของคู่กรณีฯ ๑ จึงไม่เป็นความผิดตามระเบียบคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินว่าด้วยวินัยทางงบประมาณและการคลัง พ.ศ. ๒๕๔๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ข้อ ๓๖

มีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยต่อไปว่า คู่กรณีฯ ๒ เป็นเจ้าหน้าที่ผู้มีหน้าที่เบิกเงินหรือจ่ายเงิน ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายหรือระเบียบที่ใช้บังคับกับหน่วยรับตรวจโดยมิชอบ หรือจ่ายเงินโดยไม่มีหลักฐานการจ่ายเงิน หรือทำหลักฐานการจ่ายเงินเป็นเท็จหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า แม้จะรับฟังข้อเท็จจริงได้ว่า คู่กรณีฯ ๒ เป็นผู้นำเงินไปจ่ายให้แก่เจ้าหน้าที่หรือผู้มีสิทธิรับเงินโดยไม่ถูกต้องในบางรายการ แต่ในการเบิกจ่ายเงินนั้น เมื่อคู่กรณีฯ ๒ ได้จัดซื้อจัดจ้าง

ตามโครงการที่ได้รับอนุมัติแล้ว ก็มีหน้าที่รวบรวมเอกสารเพื่อประกอบการเบิกจ่ายเงิน ส่งให้กับนาง ณ. ผู้ช่วยผู้อำนวยการการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ตรวจสอบความถูกต้องครบถ้วน โดยนาง ณ. จะเป็นผู้จ่ายเงินให้แก่เจ้าหน้าที่หรือผู้มีสิทธิรับเงินแล้วลงลายมือชื่อในฐานะผู้จ่ายเงินในใบสำคัญคู่จ่าย เมื่อพิจารณาข้อเท็จจริงประกอบข้อกฎหมายระเบียบที่เกี่ยวข้องแล้วเห็นว่า ไม่มีกฎหมาย ระเบียบ หรือคำสั่งใด ที่กำหนดให้คู่กรณีที่ ๒ เป็นผู้มีหน้าที่เบิกจ่ายเงิน ดังนั้น การกระทำของคู่กรณีที่ ๒ จึงไม่เป็นความผิดตามระเบียบคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินว่าด้วยวินัยทางงบประมาณและการคลัง พ.ศ. ๒๕๔๔ ข้อ ๒๔ และข้อ ๒๕

ฉะนั้น อาศัยเหตุดังได้วินิจฉัยมาประกอบอำนาจตามความในมาตรา ๑๕ และมาตรา ๒๓ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการตรวจเงินแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๔๒ ประกอบข้อ ๓๐ และข้อ ๓๓ ของระเบียบคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินว่าด้วยวิธีพิจารณาความผิดวินัยทางงบประมาณและการคลัง พ.ศ. ๒๕๔๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ซึ่งเป็นไปตามประกาศคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ฉบับที่ ๒๔/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๓ พฤษภาคม ๒๕๕๗ เรื่องให้พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญมีผลใช้บังคับต่อไป และฉบับที่ ๗๑/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๗ เรื่อง การสรรหาคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดิน และผู้ว่าการตรวจเงินแผ่นดิน คณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินจึงมีคำวินิจฉัยชี้ขาด ดังนี้

๑. การกระทำของคู่กรณีที่ ๑ เป็นความผิดตามระเบียบคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินว่าด้วยวินัยทางงบประมาณและการคลัง พ.ศ. ๒๕๔๔ ข้อ ๓๕ ต้องรับโทษปรับทางปกครองชั้นที่ ๓ ซึ่งกำหนดโทษปรับเท่ากับเงินเดือนตั้งแต่ ๕ เดือน ถึง ๘ เดือน เมื่อพิจารณาถึงพฤติการณ์และเหตุปัจจัยในการกระทำความผิดของคู่กรณีแล้ว จึงเห็นควรกำหนดโทษปรับทางปกครองเท่ากับเงินเดือน ๗ เดือน เงินเดือนที่ได้รับขณะกระทำความผิดเดือนละ ๔๘,๓๖๐ บาท คิดเป็นค่าปรับทางปกครองทั้งสิ้น ๓๓๘,๕๒๐ บาท (สามแสนสามหมื่นแปดพันห้าร้อยยี่สิบบาทถ้วน) โดยให้หน่วยงานต้นสังกัดหักเงินเดือนเพื่อชำระค่าปรับเดือนละไม่น้อยกว่า ๑๔,๑๑๐ บาท (หนึ่งหมื่นสี่พันหนึ่งร้อยสิบบาทถ้วน) จนกว่าจะชำระค่าปรับครบถ้วน เว้นแต่เดือนสุดท้ายให้หักเงินเดือนชำระค่าปรับเท่าจำนวนที่คงเหลืออยู่

๒. การกระทำของคู่กรณีที่ ๑ ไม่เป็นความผิดตามระเบียบคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินว่าด้วยวินัยทางงบประมาณและการคลัง พ.ศ. ๒๕๔๔ ข้อ ๓๖ จึงให้ยุติเรื่องความผิดวินัยทางงบประมาณและการคลัง

๓. การกระทำของคู่กรณีที่ ๒ ไม่เป็นความผิดตามระเบียบคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินว่าด้วยวินัยทางงบประมาณและการคลัง พ.ศ. ๒๕๔๔ ข้อ ๒๔ และข้อ ๒๕ จึงให้ยุติเรื่องความผิดวินัยทางงบประมาณและการคลัง

นางสาวประไพ์ อังกินันท์

รองผู้ว่าการตรวจเงินแผ่นดิน รักษาราชการแทน

ผู้ว่าการตรวจเงินแผ่นดิน ผู้ใช้อำนาจหน้าที่แทน

คณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดิน